

zal 't nooit weer doen, wil u me alsjebliëft vergeven voor dezen éénen keer. O, nou zal ik weg moeten en ik vind 't hier zoo prettig. Juffrouw, juffrouw dan toch....."

De juffrouw heeft zich al weer hersteld. Ze pakt voorzichtig 't zakje aan — anders loopt het heelemaal leeg — zet het hevig klappertandend Truitje op den matten stoel en laat haar een beetje drinken; dan vraagt ze, heelemaal niet boos, hoe ze er toe gekomen is, want dat ze toch wel wist, dat het slecht was.

Maar 't duurt nog wel een paar minuten eer Truitje kan praten. Al dien tijd wacht de juffrouw stil en raast in 't geheel niet. Dat maakt Truitje nog veel bedroefder en beschaamder.

Eindelijk vertelt ze, arm misleid kind, van haar sombere jeugd bij hare tante, nadat hare goede moeder gestorven was; van 't misdadig voorbeeld van de slechte Cor en haar eigen medeplichtigheid. Ze verbergt niets, ze heeft nog nooit zoo openhartig met iemand gesproken, want ze voelt, dat de juffrouw haar goed gezind is en haar helpen wil.

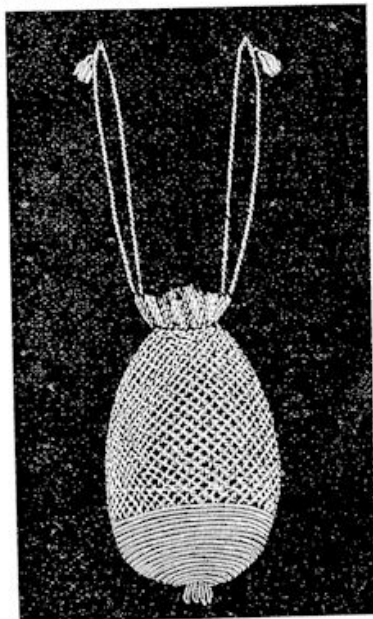
„Als je je nou vast voorneemt, dat je 't nooit weer doet", zegt de juffrouw, „dan mag je blijven. Dan zal ik het je vergeven en er ook nooit meer op terugkomen, of er over praten." Dan is ze verder overdag heel gewoon, net of er niets gebeurd is. Maar ze besluit bij zich zelf, dat zij 't kind 't beste kan redden door haar in huis te nemen voor dag-en-nacht — al is dat voor haar zelf wat lastig — en zoo onttrekken aan haar verkeerde omgeving. Wie weet, hoe 'n best, degelijk meisje Truitje dan nog wordt! H. KUYPER—VAN OORDT.

TASCHJE.

Als materiaal neemt men kluwen haak- of daszijde, kleur naar believen.

Men begint van onderen met het haken van een kleine ring van kettingsteken, waarop men vaste steken haakt, steeds in de achterste lus instekend. Bij de eerste 14 toeren meerdert men voortdurend, en wel zoo dikwijls, dat men het werk plat kan neerleggen. De volgende 14 toeren werkt men zonder meerderen. Bij het begin van toer 15

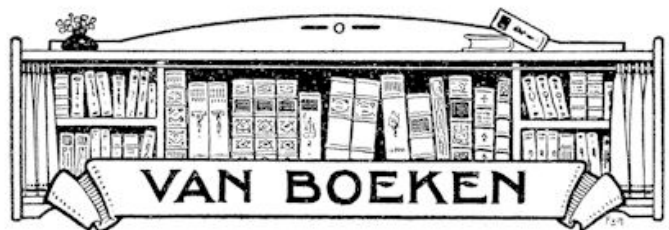
moet men dus de wijde van het taschje hebben.

Vanaf toer 29 haakt men, steeds zonder meerderen als volgt: 1 st. 3 kettingst., 1 st. in dezelfde lus als het eerste stokje; drie steken overslaan, 1 st., 3 kettingst., 1 st., zoo steeds voortgaan, in 't geheel weer 14 toeren. Bij de tweede en volgende van deze toeren worden de stokjes in de gaatjes van den voorgaanden toer ingestoken.

Dan haakt men een toer kruis-stokjes, om het koord of lint door te rijgen, en verder nog een paar toeren voor 't randklepje, waarbij men splitjes aan de zijden laat en dus heen en weer haakt. Het taschje wordt van boven met een picottoer afgemaakt, terwijl men onderaan een kwast van zijde of van aangeregen kralen aanbrengt.

Men kan een dergelijk taschje ook haken aan gebloemd of geborduurd of pompadour lint. Men heeft dan noodig 2 kluwen zijde en 1¼ el lint van 5 c.M. breed. Men knipt het lint middendoor en naait het tot twee rondingen. Boven de bovenste ronding haakt men zes toeren 1st., 1 kettingst., waarvan men bij den eersten toer het stokje in het lint insteekt en bij de verdere toeren tusschen twee st. van de vorigen toer. Dan haakt men als afsluiting een toer 1 st., 1 kettingst., 1 st., 3 kettingsteken. Dan 1 picottoer. Tusschen de twee rondingen haakt men ook zes, of wil men het taschje iets langer, een paar toeren meer, eveneens 1 st., 1 kettingst., Hierbij moet men het haakwerk onzichtbaar aan de tweede ronding vastnaaien. Van onderen haakt men steeds met hetzelfde patroon, dertien of veertien toeren, waarbij men telkens op geregelde afstanden mindert, zoodat men ten slotte een zeer kleine ronding overhoudt. Kwastje van zij of kralen eraan. Van boven koordje er door.

J. M. W.—W.

Greta Reinwald's eerste schooljaar door Agnes Sapper. Met toestemming van de schrijfster uit het Hoogduitsch vertaald door C. W. Coolsma, Herv. predikant te Groningen. Uitgave D. van Sijn & Zonen, Rotterdam.

Wie, zooals ik zelf, dit boek van Agnes Sapper leest na „de familie Peereboom" en „Groeien en Bloeien" van dezelfde schrijfster, maakt voor zichzelf al gauw de opmerking, dat het Duitsche gezin ons nader staat dan de Duitsche school.

Het is toch moeilijk aan te nemen, dat de schrijfster het doen en laten van de verschillende Peereboom's wel natuurgetrouw zou hebben geteekend, doch dat dit talent haar in den steek zou hebben gelaten, toen ze over de schoolopvoeding begon. Maar wat is dan daar te Voorheem, en later in de Hofstad, dat schoolleven, ja, ik zou haast zeggen: wanhopig ouderwetsch! In Voorheem regeert de stok; 't wordt zelfs zoo erg, dat de bovenmeester moet komen kijken, waarom de kleintjes toch zoo schreien. In de Hofstad gaat het wel wat anders toe; 't is er ook een voornamere school, maar van